

Birtalan Ferenc

JÁTSZIK ÉJSZAKÁT

Birtalan Ferenc

JÁTSZIK ÉJSZAKÁT

Liget
KÖNYVEK

Kiadja a Liget Műhely Alapítvány, 2015

Kiadó-szerkesztő | Levendel Júlia, Horgas Judit, Horgas Béla

Olvasószerkesztő | Tamaskó Dávid

A könyvet tervezte | René Margit

Készült a Synra Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető | Szűcs Ernőné

konyv.ligetmuhely.com

EZERKILENC SZÁZHÉT BEN

százöt évvel ezelőtt mikor megszületett
Suba Anna és László Ferenc második lánya
Anna anyánk
a meteorológiai feljegyzések
valószínűleg megerősíték
július tizenkilencedikén
protokoll szerinti oroszországi nyár volt

két háború után
július huszonötödikén
öt óra előtt öt perccel
benne vészelve át az ostromot
a Gizella Kórházban életet adott nekem
addigra béke volt
protokoll szerinti oroszországi nyár
a tizedik kerületi anyakönyv szerint
vall. ref. megjegyzéssel Ferencé lettem

megtapadva a jelenlétben
kiegyenesedtek a görbe lábak
a jóslatok ellenére éltem

így érek a júliusi csöndbe
százöt év után
fölsír anyánk
s rejtőzünk benne mindahányan
reményként
az irgalmatlanul messzi nyárban

Marosbogát Aranyos-Torda
Isten leküldte Annát
akárhánymilliárdomodikként
és eltűnt mintha sose lett volna

aranyországi fénynyomok
nyarak égnek mögé a porba

A VÉCÉLÁNCOT

spárgával hosszabbították meg
rekonstruálhatatlan ki kötötte hozzá a toldást

ez a legkoraibb kép
talán valami magasítót is odatettek
bár lehet ezt már a képzelet csatolja a múlthoz
hogya a család legkisebbje használni tudja a vécét
az első napokban a sikerélmény vágya vitt oda párszor
de még váratott magára a zubogtatás
ahogy a nagyokat hallottam az előszobából

ilyen első-émlék után mihez kezdhettek
magassá növesztette bennem a hiányérzetet
amivel küszködöm lassan hetven éve
minden tettem szavam visszacsatol
a Hős utca kettő háromszázötös földszinti lakás
szőnyegtelen hajópadlós szobájába
téli estéken izzik a kályhacső
hallom a szél szellem-mormogását
Erdély nemere-hangjával búgja
a megtérő katona kiáltásait
Bözödújfalú Kőrispatak felől
kire reggel találtak őrült forgásban
ahogy riogatta az eltűnt farkasokat

Tisza kutya félivadékuk a részem
mint szegénylegényeké
a parazsat evő táltos esti mesékben
míg alma sül a kályhaplatnin
s a zsarátban krumplik édesednek

ilyen első-émléssel mit kezdhettek
bújtató háromlábú asztal keresztfáira
mackóm ruháit teregetem
anyu mellett teknőben mostam sámlin állva
két sezlony a nagyszobában
anyuéké az egyik
a másikon osztozik az enyémmel Anna álma
a kicsiben Sanyi Jóska Laci fekszenek
szalmazsákos ágyon

Anna haja *gesztenyebarna*
mandulavágású a szeme
galambszürke kosztümben fektetik ravatalra
apu legénykorában *tejfőlszőke*
anyutól örökölt szavakat hurcolok hét évtizede
Pista és Annus
nézem az esküvői képet
Sanyi vőfély

Kapeller Margit másodkeresztanyám
koszorúslány
mind meseszépek

Annusék

Tánczos nénihez költöztek a másodikra
férje kint maradt a Donnál
Pista női ruhákat varrt vakulásig
Anna szövőszék mellől ment szülni a gizellába
három egymásba nyíló kórterem
Marika a külsőben
én hat évvel előtte a másodikban születtem
anyu a belsőbe került az onkológiáról
másnap hazavittük
legalább együtt legyünk
ha már nem tudtuk megmenteni a ráktól

ilyen első-émlékek után hogy folytatódhat élet
ott vagyunk heten
anyu nagymosni jár
tűzből mentett könyvet hoz nekem
meséket hallgatok
ahol a szegények győznek a jók
Sanyi az Ötliben vasöntőtanonc
Jóska bandázik
galambokat lőnek
én a drótfogasról lepiszkált
zsinóros altisztsapkában parádézok
honnan tudhattam volna

nem dicsőség-jelkép
apu a minisztériumban csak tisztiszolga
de formált szavaival ha mesélni kezdett
anyu ölében gombolyag kezében kattogó tűk
minden reménytelen könnyebb lett
szálltam Farkaslakára Máramarosra
furfangos góbé
székely Naszreddin Hodzsa

ilyen első emlékektől hova
irigyeltük kik nagyszülőkhöz mentek nyáron
mi
túl hetedhét határon
a kettétépett Kogutowitz Manó-térképet néztük
keresve holnemvoltban merre van Kőrispatak
Marosbogát

és meg kellett szeretni ami volt
a kistenyér-hazát

maradtak a mesék maradt az álom
a kétszer-amerikás László Ferencről
félvak Mózes tatáról
ki megkapta a vízumot
jöhet Pestre
többször felolvastatta a levelet
és örökre elment aznap este

ezek nem sorspanasz szavak
ne gondoljon senki rosszra

vagyok mert elrendeltetett
egy félelemteli ölelés összeterelje a sejteket
s léteemet meghatározza
egy hajdani vécélánc hossza

néha elfelejtem
kezdődik újra
hiteget
de végül megöl a visszánézés a múltba

majd hetven év
a választ hiába várom
lettem esetleges
tény a meghalásom
megyek ahogy kenyérre várók
a sorokban mennek
nem teremthetek
nekem-tetsző rendet

állok földdobszóban
pallókra tett koporsók mellett

gyászfeketét suhogó varjúsárnyak fölöttem
eltűnik a voltam
pedig még meg se jöttem

KOCSMAKÉP

tízéves korom körül
sokszor engem küldött anyu a kocsmába apuért
a Wágner vendéglőt
a Hiki fodrászata mellett akkorra bezárták
odalett a Müller pékség
Papp vegyeskereskedés
a Boross biliárdterem
Margit néni trafikját még kímélték
közért lett Kovácsék fűszer és gyarmatáru boltja
a tejszarnok előtt
nagy alumíniumkannák álltak reggelente sorba
Wágnerék mellett volt a kis textilüzem
falépcsőn kellett felmenni
szövőszékek zakatoltak
ott dolgozott ezerkilencszázötvenig Annus
előtte a törökőri református imaház
Szemenyei tiszteletes úr bibliaóráin
voltam párszor ötvenhat után
szép lányai közül csak Betty jut eszembe
kirándultam is velük
de nem tudtam összebarátkozni Istennel
ha nem találtam aput a Kerepesin
mentem a Ciprus sarokra

lehetett bármilyen részeg
sose veszekedett velem
mindjárt megyünk mondta
mikor húztam a karját
anyu vár
vett málnát nekem
a legkisebb mutatott a cimboráknak *a legkisebb*
és megsimogatta a fejem

a Ciprus utca Hungária körút sarkán volt a kocsmá
messze a Százin a Beszkárt kőkerítése mellett
a *Vörös Lobogó pályánál* ahová bemásztunk nézni
hogy hengerli simítja a salakos futópályát
szamaras kordélyával a pályamester

a kocsmának fekete olajozott fapadlója volt
nagy kályhában égett a tűz
érezem ma is
a söntéspultból áradó szagot

nem tudtam mi történhetett
az ajtónál toporogtak az emberek
a rácsba kapaszkodva benéztem az ablakon
lábánál emelve a kocsmasztalt
láttam apámat
befurakodtam
menjünk vár anyu mondtam
tisztult apu szeme
letette az asztalt
igyál egy málnát gyere
a cimborák visszaültek
mintha nem történt volna semmi se
rohadt az élet Sándor
beledöglesz ha nem törődsz bele

kocsmakép ezerkilencszázötvenötből
az én erős apámról

négy éve temettük Annust
s tavaly húsvéttól nem volt Sanyi se

JELENÉSEK VERSE

egy klottgatya egy rossz cipő
egy kék egy vörös nyakkendő
bakancs talpában jancsiszög
léptek alatt hó rökög
füst száll égre kavarog
nincs csendes éj
se angyalok

nyár
mikor még semmi baj
talpadon por gázolaj
falatnyi hit és remény kell
karéjnyi zsíros kenyérrrel
amihez vadsóskát harapsz
lehet-e nálad gazdagabb
legkisebb fiú egyre nősz
nem veszíthetsz az utca *Hős*

anyád jön nagy cekkerekkel
szaladj elé
elfáradt vedd el
nyúzd

a piacról mit hozott
és boldogok vagytok
boldogok
szobában szekrény asztal ágy
a létező legszentebb világ

valaki alszik a sezlonyon
lehet hogy meghalt
nem tudom

január hava szél sziszeg
hova vitt majd hét évtized
jeges tüskés göröngyös út
álmodtad
nincsenek tanúk
magához húz a végtelen
jövőtlen múltad sincs jelen

ANYU HORGOLT FÜGGÖNYEI

JUTOTTAK ESZEMBE

sok gyöngyfüzérnyi rojt
a lakást elborító kis-nagy terítők
ahogy ujjára karikázódik a fenyő-perle
így kértem a Röltexben ha fogyóban volt
néztük szaporodnak a pici minták
ég csillagai örök éjben

mikor nem volt több fonal
és beterítették mindent a csipkék
testét összekaszabolta a rák
aprócska díszei messzire vitték

így leszünk kiraboltak
hurkolgatjuk perceinket
páfránylevélminták
sarlóvá fogyó holdak
seholsincs anyák figyelnek minket
szaporítják szűkítik a sort
a fonalak fogynak
ölben ugráló gombolyag
olyan természetes a holnap
kicsit lecsúszott szemüveg
látom mozog a szája
várj éppen számolok
még egy sima egy fordított
és elfogynak a csillagok

NYÁRON BETÖLTÖTTEM

A TIZENEGYET

rohangáltam a hosszú sor mellett
a kenyérgyári kultúrterem vasajtajánál
ott mentünk be ha bál volt ha vetítettek
ott adták ki a kenyeret

októbert vég sütött a nap
oldalamon pisztolytáska
hulladék anyagból szabta Jóska
ült a csikón
kezében tűk az ár
ne vágja föl a gyantázott medvecérna
bőrgyűrűk voltak ujjain

anyunak szóltak
valaki még rálő a gyerekre
le kellett vennem azonnal

*Jóska akkoriban sok igazit varrt
bár főleg tizenhat szeletes
csöcsös focikat
a szíjgyártóktól
a Szigetvári utcából hozta a munkát*

aztán kallódott mindenfele
mondták nem jó játszani vele

*Nehéz az őszinte élet és hazudni bűn.
Úgy járkal a nép akár egy kövér ember.
Hízik a bűntől, hogy igazi énjét eltakarja.
Mosolyog, mikor fáradtan összeesne.*

hol a pisztolytáska
anyu Jóska a kenyérgyár
én még úgy teszek mintha élnék
szabadon
jaj szabadon
hívogat sok látványpékség
hűl minden
mint a forradalom

A KADA

utca után kell leszállni a huszonnyolcasról
öreg fakapu a bejárat
az üvegezett-verandás lakás az övék
onnan nyílik a konyha a szoba abból
emlékeimben minden barna
talán a falikutat veszi körbe
az olajlábazat zöldje

ünnepekkor mentünk
néha ott tartottak névnapot
de Annus sokáig feküdt a Bajcsyban
s aztán a temetőbe is arra vitt a villamos

Lajos bácsin sokat neveltünk
góbé volt bajuszos egyszázbélű
berregett és kattogott
mintha vicc lett volna az élet

*billeg a gúnár az udvaron:
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt
után a többi liba:
meg hát meg hát meg hát*

itták a bort apuval
sírt szájukról az ének

*messze messze Csík-országban
élt a világ legeslegszebb leánya
messze messze Csík-országban
két legény is szemet vetett reája
az egyik csak addig nézte
míg a másik fejszét dobott a fejébe
szomorú a nóta vége
leborul a falu népe zokogva*

darusként dolgozott a Ganzban
komák voltak apuékkal
Lacinak Lalinak kereszt-keresztzülei
Lali Géza Laci meg én
majdnem egyidősek

szilveszteréjjel kóboroltunk a csikorgó havon
Lali sose jött
mosolygott ült az anyja mellett

előbb anyu halt meg aztán Ilona néni

38-AS VILLAMOS

jól tudom
így jár az ember ha a múltat nézi
kóborlunk ebéd után a Guttmannon

Lali idejét szűkre szabta a Down-kór
hárman kódorgunk a bányatónál

egyedül mit építhetek
emlékaranyból

mint amikor aput vártam
számolgatva jövő villamost
míg besötétedett
a fényel hitem is fogyott
mentem a kerítés mellett
visszanéztem hátha még

eltelt azóta hatvan év
megfordulok
kopasz nyárfákra néz az ablak
mögöttük sápadt templomok
talán angyalszárnyon oda jár a jóság

mire hajnal lesz megtagadlak
ha hallom a második villamost

ÁLMOKRÓL, ÁLLATOKRÓL

mindig kikönyörögtem
és ahogy visszagondolok
ilyen apróságok igazolják
otthon volt az a kétszobás komfortos lakás
a legendák Juranicsán
hová tündérek közé rendeltetett születnem
s bár nehezen akartam megmaradni
ragaszkodott hozzám a háznép
ha már lettem

először a kiskopasz begók
a vadnyúlfiók
kit meszeléskor nyomott agyon az öreg komód
a húsvétra Farkasrétről
Szávulyéktól kisírt
piros szemű fehér
őt Marikának neveztem unokahúgomról
az egy zavaros történet hisz Anna meghalt
kivitem az udvarra füvet legelni
s mint kölkkutya trappolt utánam
volt fehér egér sikló
kaktuszom tenyérszi sziklakertem
szájából etetett gerlepár
Bimbi a rattlerkölyök

anyuéknak volt valaha Bimbijük
Szultán a nagy tappancsú németjuhász
gyűjtöttem pénzt akváriumra
a TŰKER-ből mint apu szemet trógeroltam
hónapokig jártam a Luther utcai akvaristához
guppikért növényekért
de nem bírták a gyűrődést a vitorláshalak
hiába szültek a szifók
töltötte ikrával fészket a gyöngygurámi
valami mindig közbejött
a bandázás a lányok

más lettem-e tőlük
megérne egy misét
varázsvilággá fényesült
a nyáresti ég
nem korholtak
az csak egy dolog úrfi
mondta apám
ma hol vagy
legyél szabad
érj oda
ahová álmodod magad

ANALÍZIS

ülj le Annus ne mosogass mondta a komaasszony
jobb este örömmel mint reggel körömmel
mindig ez volt a válasz
alig láttuk asztal mellett ülni anyánkat
így volt kezdetektől időtlen időkig
aztán lepihent ő is
álltunk az ágy mellett
néztük a földet
megfőzött
a konyha rendben
ennyi volt minden csak erre kellett

este nézem a mosogatót
vajon hol végezte a piros vájling
nem haragszom a szennyesekre
de reggel legyen a tányér a bögre tiszta
mindent a maga idejében
nehogy azért rendeltessek vissza
mert szanaszét maradtak a dolgok
van meleg víz
ilyenkor prima
az analitikus majd merenghet a sok miérten
legyen ő is boldog
hogyan én mit miért és mit miért nem

EGY SZÍNJÁTSZÓ KÖR EMLÉKÉRE

egyszer majdnem tagja lettem egy színjátszó körnek
de a kései siratót bízták rám
és annyira megviselt a harminchat fokos láz
hogy sokáig nem mentem a Szilágyi Dezső tér
környékére sem
évtizedek múlva is azok a sorok szakadtak föl
ha néztem az erkély mögötti ablakokat
cigány vagy mondtam az utolsó órán
köpök a legendára
káromkodni kél kedvem
de mi az az átok amit utánad kiáltsak
hogy mindenben csalódtam és bassza meg bassza
meg a jó ég
de előtted soha nem beszéltem így
nem is tegeztelek
anyu hogy lehet elmondani egy ilyen verset
hiába próbállak összerakni a kedves nőkből

ők is odalettek
és nem futja már látom
mögém sokasodtak az évek
körbevesznek
sosincs remény kijózanodni belőled
amikor világosodik az elmém
látom én is ostoba voltam
majdnem-tagja egy ripacskodó színjátszó körnek
szórtam a morzsákat hogy visszataláljak szórtam
pedig soha nem tudtam elszakadni tőled

RONGYOSLEVES

napok óta rosszalkodik a gyomrom
mára kicsit jobb lett
csináltam köménymaglevest
mikor betegségeimből lábadoztam
anyu mindig főzött s ha jólesett
az gyógyulásomat jelezte
kanalazgattam s eszembe jutott
ha tojást is csurgatott bele
rongyoslevesnek nevezte
a szegénységre gondoltam
nem a barnás-savanykás lében
mert a kanálnyi ecet kihagyhatatlan
szabálytalan darabkákban úszó tojásra
fiú létemre sose figyeltem
hogyan készíti a mindennapit
ahogy apám billegő járását hanghordozását se
régóta visszaérezem a szeretett ízeket ha főzök
s ha szólok néha megrettenek
honnán szól apu
s járásom engem mint őt
éppúgy billeget

zárva az ajtó
ritkán jön vendég
egyedül vagyok mint mesékben a vének
van hogy fölkapom a fejem
szent ég megint magammal beszélek
mintha örökké valakikkel lennék
keverem a rántást
anyu megszórja köménnyel
hallom a csoszogást
apu lépdél
megterítek
az asztal másik felére nézek
hozok még egy tányért
hogyan felejtethetnék ki téged

LÁTOGATÓBAN

nem változott azóta semmi
ugyanazok a házak fogadnak
az az ablak
az óvóhely szürke íve kisebb talán
mint mikor el kellett menni

azt mondják felnőtt vagyok
ez ugyanaz az ország
csak keserűbbek a pillanatok

nem változott azóta semmi
csak az udvart felásták barbár kezek
emlékeimből csináltak virágtenyészetet

minden ugyanaz
csak az ébredés varázsa nem
magamra hagytak
játszanak velem

mindenki strandra ment
nincs idehaza senki
becsapódik a bámuló ablak

idegenek vannak csak
idegenek

nem változott azóta semmi
csak elment mindenki
mögém dőlnek a holnapok
rég nem tudom már
hol és miért vagyok

TÁNTI

a konyhában lakott
a szobájában Marika az albérlő
villamoskalauz volt a 38-ason
néha blicceltünk vele
a Népszínház utcáig és vissza

Tántinak vaságya volt deszkadobogón
ne a hideg kő legyen alatta
a gyógyszeres üvegeit irigyeltem
de nekem az üreseket se adta

Máté bácsi se a kardjaiból
pedig pinceműhelyében volt jó néhány
a padláson postagalambokat tartott
nézte röptüket ahogy visszatérnek a dúcba
Péter fiának szingó gumis Legnano kerékpárja volt
vállán vitte egy másik bicajon
ha edzésre versenyre ment a válogatottba

Tánti ezekről semmit nem tudott
néha lejött az első emeleti lépcsőfordulóig
csontsovány árnya mint az ablakkeret
nem lehetett sehová látni
olyanok voltak azok az épületek

kis ételhordóban vitt neki valaki enni
ötvenhatban magyarázta nekem
a der die dast
aztán visszatértünk az oroszra ötvenhétben

Tánti semmiről sem tudott
ágyba-asztalba kapaszkodva járt
nem láthatta Bánó doktort nagy szakállasan
ahogy fehér rövidnadrágban ment teniszezni
nem érdekelte mit gondol róla a világ

Tánti nem tudott a gubisról
ahogy ócska zsákkal járta a faládákat
nálunk ott volt a nagy akácfa mellett
hetente lapátolták lovas kocsira a szemetet
nem tudott a Nap mozinál a mester után
ládát trógeroló Ványa doktorról se semmit

Tántit nem érdekelték a Tichy lányok
kik fölötte laktak a másodikon
Antóniát apu hozta ki a vécéből holtan
nem tudta merre megy Baranyai Margit
valahai banktisztviselő csekket bélyegezni

FORRADALMI VERS SZŐLŐVEL TÖLTÉNYHÜVELYEKSEL

Spielmann néniről se orvos fiáról
ki nyaranta odahozta első szerelmemet Katinkát

miket nem tudott még Dr. Oszvaldné Tánti
titok volt
de öregedve nem nehéz kitalálni

ott cseperedtem Atlantiszon
néha megsimogatták csikófrizurás fejem
mit tudtam én
ami van az a történelem
egyszer úgyis elsimul egyszerű lesz az egész
mint mikor anyut temettük
s pár hantnyira várta a két angyalfehér
mesebeli gyógyszerész
Layék

az egyetlen tanú maradtam

ahogy egy erdő kihal
s már hiába kérdezel
nincs aki válaszoljon
kiürült minden
próbálok összekotorni
pislákoló tűzmaradékát a múltnak

november
már ágyúk se szóltak
sütött a nap
arra az ősre mindig úgy gondolok:
fénytel teli
mentünk a Hungárián a Népliget mellett
a Soroksári úton a HÉV-sínek mögött
dombokban álltak a nehéztüzérségi lőszerhüvelyek
ez biztos
talán a mennyiség csaphat át a legenda hegygerincén

fogtam apu kezét
mentünk a Gubacsi híd felé
Jóska nem jött haza napok óta
talán telefonált a minisztériumba

mert apu mindig bejárt
a portának működnie kellett
de tudtuk: *él*
Csepelre járt udvarolni Huffnágel Marinak
ki hegesztő volt a bicikligyárban
s az ostrom miatt valahogy ott ragadt
de anyu biztosat akart
azért indultunk apuval
persze a Hős utca és Csepel közötti távolságról
fogalmam se volt
a hídnál tank állt a túloldalon jobbra
csövét Erzsébet felé szegezve
őrséget géppisztolyos orosz katonák álltak
végig se tapogattak
mondták: *pasli*
pedig zsebemben volt két töltényhüvely
a Ganz mellett találtam
de sürgősen eldobtam a papírgyárnál

fekete szőlőt ettem Mariéknál a lugasról
azóta kedvencem az otelló
hiába mondták *silány fajta*
a dolgok öntörvényűek
ha van
ma is azt veszek

legközelebb HÉV-vel mentünk a Lenines-térig
tán Tanácsháznak nevezték
1957-ben ott volt az esküvő a Szent Imrében
egy képen előtte állunk
akkor is ősz volt szőlővel a lugasban

zsebemből eltűntek a töltényhüvelyek
csak emléküket tapogattam

SLÁGER

szeretni kell ennyi az egész

ezerkilencszázötvenkilencben mindent vitt a dal
befejeztem az utált nyolcadikat
a Mogyoródi út Zászlós utca sarkon szakítottam
Unger Marival
nem gondoltam egész életemben azt magyarázom
mit vitt el az az ősz mit kaptam azon a nyáron

szeretni kell

odaadtam magam a dalnak
néhány kötéllel elintézték a forradalmat
kitartással mindent meg lehet szokni
egy nemzet tanult *ellen-* helyett 56-ozni
szent szabadság legyen a neved áldott
elzúgtak Európa hallgat
megverték voltunk nem kollaboránsok
kussolt aki addig Dunnyuskázott
akik tegnap hegyen-völgyön vonatoztak

szeretni kell

adott a ritmus
kicsit lazábban mint Zorba
rázta a seggét a szocializmus
ennyi az egész énekelt Korda
még egy ideig fújtak műszakkezdéskor a gyáarak
az volt az ifjúságunk
kerestük az elveszett ungermáriákat
spórolt a család
vettünk részletre Tavasz tévét
néztük vakulásig a műkorcsolyát
szeretni kell
rengeteg halál után a békét

HARMINCHÁROM ÉV

pikáns asszociálni krisztusi korra
ki-ki elmondhatja
kik álljanak a sorba
kinek ami jutott
mennyi év melyik század
belőlünk a huszadik
szakított harminchármat
romhalmazvilágon
gyönyörű gyerekkor
lánctalprekviemmel
ezerkilencszázötvenhatból
fölsebzett utcák
tankok égnek
ritmustalan kattogás
davaigitár-ének
sötét szobában varázsszemet lesve
megváltó híreket várunk
míg ájulásba sodor a november este
s Szolnokon meghágva a forradalmat
munkás-paraszt kormányt avatnak

tizenegy alig múltam
vérrel gyalázattal telt meg a múltam
vasárnaponként
muskátlis ablakokkal szálltak a nóták
ócska rádiónak hittük
a *Szabad Európát*

rendet csináltak rendet
teli börtönök rejtegettek
akasztófa-csendet

harminchárom év
megtalált elhagyott a szerelem
azt mondjátok *korszak*
az a harminchárom volt mindenem
fiatalság élet
amit most elsíbolnak
szégyenkezve hallgatom
miket beszélnek
ámulok hogy fogynak a gazok
szaporodnak a jók a szépek
vannak millióan
azt a harminchármat ki lopta el
hol van

fogyékonyak vagyunk
vásó anyagból
a ma nem mondhatja
hogyan volt az akkor
örültünk szerettünk
akárhogy is
éltünk
felülírható-e
harminchárom évünk

A SZÜRKE

Eszterházy-kockás mellényes öltönyömet
ezerkilencszázhatvanhárom tavaszán vettem
a Rákóczi úti férfi divatáru boltban
volt gavallérsarkú barna cipőm
és elmaradhatatlanul *hétköznapra is* nyakkendő
az úr nem csak vasárnap úr mondta Jóska
anyu szerint is annak kellett volna születnem
amit később úgy interpretáltam
tévesen használta a feltételes módot
akkoriban volt divatos a gumis nyakkendő
amiről hamar lemondtam miután Józsi meghúzva
visszapattintotta a nyakamra
adott egy rendeset és megtanított a kötésre
ami elfelejthetetlen mint az úszás a biciklizés

Horváthék kertvégénél készült a kép
látszik az ajtó ami mögött rég
Horváth bácsi asztalos műhelye volt
állunk anyuval maradék három fiú
mosolyogva mind
Jóska kívül-hordós rövid ujjú ingben
anyu és Laci feketében
azon a nyáron mentünk Erdélybe
Jóska nem jött a család a munka miatt

meg különben is Erdélyben született
nem úgy mint Laci meg én a pestiek

koraeste
Kőrispatak főutcáján jöttek a legelőről a *bihalak*
Karda Dénesék kapujában álltunk
rémülten figyeltem a nagy fekete állatokat
egyikük a csordából kiválva felém tartott
hátráltam de fordult a kapun be utánam
tanácsosnak láttam a deszkapalánkra fölugorni
nyakkendősen öltönyösen
akkor szakadt el a nadrágom
valamennyire helyrehozta egy műstoppoló
de mint a karambolos autó új már soha nem lett

a bivaly Kardáéké volt
az itatóhoz fordult a kapu mögé a jámbor
én a városi ficsúr nem érdekelttem

este a kocsma hátsó falábas verandáján ültünk
petrólámpafénynél
alattunk csordogált a Küsmöd időtlen útra
halkan szólt az ének
kesernyésen mint a *deckapálinka*
mint a *cujka*

TENGERHANGZÚGÁSSAL

jön a hajnal
az ősz rohadó leveleit
olvadó hó leve mossza a sárba
véres a reggel a takarók a párna
maradék álmaim körül szimatol
az elmúlás habzó szájú vedlő kutyája

rendet kellene rakni
összesöpörni az útról a leveleket
talán ha megérkezik a fény
bevilágít a fák ágai között
mintha lenne remény
de vissza kell menni a műhelyekbe
oda is befújta a szél
az alvadtvér-színű lombot

nem akarok menni a háborúba
fel kell söpörnöm az erdei utat
kitakarítani a csarnokokat

valahol találtam egy seprűt
visszahozom mondtam a nőnek
aki valamit csomagolt
a végeláthatatlan sorban érkező
tovadöcögő dobozokba

még mindig szürkesség volt
kezdték visszazálingózni az emberek
kevesen jöttek
rövid ujjú ingben
úgy tűnt mintha elmaradt volna a háború
a rogyadozó léptek meggyötört arcok
mégis iszonyatot árasztottak
mint akik nagy tüzek mellől jönnek
tépettek voltak kormosak
egyikük odaszólt
nem lesz itt igazi harc sosem
csak szalonképessé kell tenni a halált

akkor már nem volt söprű a kezemben
félúton álom és apokalipszis között
ismételgettem
ez már akkor is tavasz
nézd nem találsz vérnyomokat
mindjárt besodródik a reggeli harangszó
elhalkul a tenger zúgása

mostanában így folytatódik
ha jön a nappal
s csak kushad
véres szemét rám szegezi
az elmúlás kutyája

KOCSONYA

Tengerszínszemű nem szereti a kocsonyát
én mindkettőjüket

mikor jön
megmutatom a hűtőben összefordított tányérokat
más lesz az asztalon
amit direkt neki
nagyképűen mondhatnám görögsaláta
de nálam az írt receptek
nem játszanak nagy szerepet
ami eszembe jut ahogy várlak téged
a legfontosabb arra gondolni aki elé teszem
figyeljenek kik nem sikerült ételekről mesélnek

mantrázok elalvás előtt
van feta sajt vettem koktélpardicsomot
piros kaliforniai paprikát
néha megdöbbenek
vénségemre mily választékosan fogalmazok
mit tehetek
haladok a korral
anyu vinetéje padlizsán lett
borsikafű a csombor
ha föltámadna és meghívnám egy gyrosra
csak nézne rám
nem gondolna rosszra

de nem háborgatom szegény anyám
új világba hozták a chilit kurkumát
Szecsuánról nem is beszélve

mire vasárnap jön a kedves
nélküle az egész hét mit érne
szépen megterítek
gyertyákat gyújtok
az olyan romantikus
elé rakom a csirke
kukoricakeményítővel panírozott mellét
à la Dragomán
kínálom az álgöröggel
kérdeszgetem
jó
egyél ha kell még

hétfőn szilveszter
szerpentinem konfettim sincsen
de lesz kocsonya lencse
kellemesnek ígérkezik
a hatvannyolcadik boldog új év
akármi volt is itt vagyok
talán jön egy kéményseprő
tányéromon bevetésre kész
vár a malacfarok

KEDDEN

végre vettem egy nadrágot a kínaiban

a negyediket próbáltam
nehéz annyiszor öltözni mióta fölvágták a mellkasom
a hasam a combjaimat
s már fel akartam adni
egyszer talán megírom az egy év két bypassát
mikor az eladónő megsajnál és a raktárból kihozta a jót
otthon megmértem a régi belső szarát
hetvenegy centi
elrontott A/4-es lapokat tépek kis darabokra
azokra írok fontosnak gondolt dolgokat

nadrággal cetlivel a piaci ruhajavítóba mentem
a kérdésre mikorra kellene
a kommersz válasz helyett: tegnapra
hétfőre feleltem jó lesz
fizettem bediktáltam a nevem
jöhet érte bárki már szombaton mondták

még szerencse hogy nem pénteket
havazott fagyott csúszkált az ország
araszoltak autók emberek
ki se mozdultam a lakásból

az érszűkület is persze
csak a postaládához lifttel
és vissza a hetedikre
de ez a nadrág verse

elővettem a télikabátot bakancsot
kesztyű sál már napok óta a fogason
s nekiindultam nagy lesz ami lesz-szel

nehezen tudom felbecsülni
négy-ötszáz méter a táv
a megboldogult csepeli Áruház
– ma Görgey Artúr – téren át
leülni közben nem lehet
a padok havasak jegesek

ahogy a parkba értem mintha
dinnyét krumplit áruló hangszórós kocsi jönne
fülemre húzott sapkám alá
recsegő hang tolakodott a csöndbe

a parkolóban néhány sátor állt
babgulyással forralt borral csalogatott
egy politikai párt

a nadrág nem lett kész
rá van írva a papírra: hétfő
mondta a hölgy
igen próbáltam magyarázni
de beláttam
az ördögnek tartoztam az úttal a hidegben
bizonygathattam ő mondott szombatot
de láttam a szeme se rebben

visszaindultam a csarnokon át
csillagszórót vettem rozskenyeret
a hentesnél darabka disznósajtot
s máris úgy éreztem
nem hiába mentem

a sátonnál invitáltak
jobb Magyarország meleg ruhák
de nagyon szürke volt a kedvem
láttam fázós ölelő tenyerekben a bort
merülő kanalakat gőzölgő levesben

messze a ház ahova el kell érnem
nézem december nyolcadikán
bokáig téiben

hétfőn megyek vissza
addigra új sátrak állnak
talán új bor is forr új gulyással
végre elhozom a kínai nadrágom
aztán ideér karácsony az új év
egy új magyar álom

VÍZKERESZT

a globális fölmelegedés az egymást követő frontok
próbálok megkapaszzkodni
lesem az orvosmeteorológia híreit
kapkodok a gyógyszeres dobozhoz
ki érezte milyen a halálfélelem
nem csodálkozik
egyetért velem
összekeverednek a betűk
negyedszer kezded a mondatot
mert fogalmad sincs mit olvasol
kikészítve az orvosok a mentő
az azonnal értesítendő telefonszámait

karácsony után mikor már tény
a megváltó megérkezett
de hozzád nem csönget senki
s extraszisztoléiddal sem tudsz mit kezdeni
talán vigasztalhatna
négy óra után láthatóan hosszabbodnak a nappalok

keresgélisz a Port.hu-n valamit ami happyenddel kecsegtet
jók a gyerekeiket egyedül nevelők
olyanok
kikkel szerelmeik csúnyán kibasztak karácsony előtt
de megoldódik minden mire a fagyöngy alá
na ilyenek kellene
jó elmorzsolgatni egy-egy meginduló
s mintha a szorítás is enyhülne
persze az izomlazító a Xanax a konyak besegít

amikor a negyedik filmet is végignézted
nem sokkal éjfél előtt
még kóborolsz kicsit a Facebookon
átfutod az aktuális idézeteket
aztán kikapcsolod a gépet
még egy egyenes vonal se marad
mint az intenzív monitorján mikor valaki elmegy
s a lepedőt arcára hajtják
hogyan kontúrosabb legyen a helyzet

EGY ÁLOM VÁZSZERKEZETE

nem tudok mit kezdeni a kora hajnallal

nehezen újra elaludtam
közelebb jöttél
óvatosan
egészen a számig
állandóan rajtam tartva szemed
összehiraptam alsó ajkadat
meztelen combodon
fölkúszott bal tenyerem
égetett a büntudat
a vágyás-utánad miatt

köpve tilalomra
sikerült visszaaludni
de megváltozott az álom
tovább sodort az irrealitás

elefánton ültünk
valami zooban
mellettünk fekete párduc
leugrott
féltem kárt tesz valakiben
de visszajött
ölembe hajtotta fejét

szűk utcácskába értünk
végén drótfonatos kapu állt
a párduc elfutott
az elefánttal
se menni se megfordulni nem lehetett
csak nézett szomorúan

felálltál
megigazítottad a ruhád
szemedből már nem olvashattam ki a reggelt

ROSSZ ÉJSZAKA

jött a sötétruhás ember
azt hittem megöl
a hasa aljába állt a kés
megtorpant
csodálkozva nézett
a fekete nyélre
megingott
rogyott a térde
jajra
nyílt a szája

én nem akartam
a hang már nem belőle
tört elő
a tiéd volt
s most te mondasz
halált
gyilkos felé dobtam a kést
téged talált

én nem akartam
hogymajd jöhetsz vissza
mindig más alakban
belépsz öt álmodba
mindig más vagy
s én nyögök
sírok és kiáltok
tüzet küld rám
az Isten
majd vadvirág
simogató szelíd len
hullámszél át az álmon
melléd fekszem
elveszett arcod
nem sikerül
exhumálnom

TEGNAP FÉNYKÉPEKET

rakott ki a Facebookra egy rokon

esküvői
omlóvakolatú templomnál csoportkép
rosszul írta a dátumot
számomra egyértelmű
hat évtized
anyun fekete kendő
karján gyerek
szomorú
áll a vőlegény mögött
mosolyognak a többiek
apu a sor szélén
negyvenhárom éves
sötét apró bajusz
sovány
jobb kezében táska
az állandó cigaretta a balban

ugyanaz a pár
talán két évvel később egy szobornál
a fűvön szoknyás lánygyerek
nincs értelme hogy megvilágítsam
a történetet

a tévében egy tehervagont mutattak
mobil múzeum a transzport-időkből
balra arctalan csendőrruhás alak
lépcsők a vagonajtó előtt

aranszobrokat láttam éjjel
arca senkinek se volt
egyikük kezében
cigaretta ég el
néztem a vánszorgó hosszú sort

azt mondta Klári sietni kell
az autóban zuhanyozzak
és mossak haját
de miért ő
és miért Jenő jött a fekete kocsin

mikor mondtam a mosdást
zuhanyt nem mertem említeni
megállt mert menet közben
nem lehet engedni meleg vizet
én a hátsó ülésen
néztem nincsen lefolyó
és ez az egész képtelenség

akkor nyílt meg az autó bal-közepe
előtte egyre többen
vállmagasságig lehetett látni őket
eltűntek az autó ülései
vagon belsejében kuporogtam
és nyomultak egyre
nyomultak a szürke emberek

vasárnap temették
az ő rokonai nem jöttek vissza sosem
nem tudtam menni a temetésre
a neki szánt kavicsom képzeletben odavittem

mára megint havazást mondanak
nehezen érkezik a tavasz
apu szombaton lenne száznégyszáz éves
keresem az aranyszobrokat
hiába sietnék
ez még február a télvég
a képek szürkesége ugyanaz
nézek az égre

havazz rám
havazz

EZ AZ ÉJSZAKA KIMARAD A KÖLTÉSZETBŐL

talán a frontok az antidepresszáns hatása
az éjfél utáni
most-már-mindenképpen-aludni-kell kényszer
a senkitől-semmit-sehol-nem-akarokba ájulás
az ébredésbizonyíték

föl kell építenem az új napot
mióta leszakadt a relaxa
betüremkedik nem kegyelmez a fény
próbálom megérteni mit akarhat még
a tavasz a rám borulással

ez az éjszaka kimarad a költészetből
valami mégis ideparancsol
körbeállnak zöld lándzsavitézek
feketerigók hozsannát ordítanak a tél ravatalán

ez az éjszaka kimarad a költészetből
próbálom elhíttetni magammal
valakinek még tervei lehetnek velem
nem tudom milyenek nem tudom meddig
de a rigóimából kihallatszik a szerelem
hajnalszárnyával megsimítja arcomat egy angyal

SZOMBAT

minden szürke
az ég a fényt a délelőttre szűrte
lágerőrök
felhőkig érő stadionlámpák
kattogó idő
szél billegteteti a távoli nyárfát

szirénaszó
valaki mindig meghal végül
erősödik a rettenet hangja
semmibe szédül

az ember elesik
az ember szárnyal
a halál jön-megy
kint fő a hús káposztával
megérint az elmúlás itt hagy
konyhából beúszik
a csomborillat

szombatszürke
helyenként átnéz a nap
mégse tűnik el minden
nem hagyom legyőzni magam

szerelmet álmodtam éjjel
mi fontosabb
mint ónszínű égen a fényjel
ha hozzám bújsz ha vagy

a nyár második délelőttje
ború fény szerelememlék
káposzta ahogy anyu főzte
terített asztal
egy mindig várt vendég

TRÓJAI VÍRUS

mikor elvonulóban a nyár
s én a sejtek szaporodásáról álmodom
fogalmam sincs mit jelenthet
a mindenreggelek keserveihez tartozó dilemma
fölfejteti mint anyu a régi holmikát hogy megmentse
újrakösse a fonalat valami használhatóvá
nem úgy mint Pénélopé
az ő Odüsszeusza mindig előkerült a kocsmából
de újra és újra kihajózott hogy keserves napjait rója
fogalmam se volt hol van Ithaka
csak láttam várja anyánk s bánata nem Trója
elvonulóban a nyár
felhő szomorítja arcát az égnek
és nem tudom miért bolondulnak meg a sejtek
beteszt az éjszakának az este
feszül a frontok alatt az ember álomba zuhant teste
anyu elfogyott
apánk minden pohár borban őt kereste

ez a történet se fényesíthető de vessen rám követ
ki engem látva látni más szeretne
ilyenné lett a játék
nehéz megtalálni az egy-szót
amit hoz és tovább sodor a szakadozott álmom
elvonulóban a nyár
az őszbe még oda kell érni
melyik sziget felől hallatszik majd a szirénének
nem tudom
azt se ki vagyok Odüsszeusz vagy Télemakhosz
körbevesz a tenger
a múltó nyár
megyek a rejtelmek szeptemberének
hallom szirének elhaló jaját
zsibognak zsongnak bennem a sejtek
istenem mennyire szeretlek
és próbálok nem gondolni rád

EGY FRONTMENTES

NAP VÉGÉN

arra gondolok
alkalmatlan az idő elégiára
egyértelmű a képlet tudom
de elegem van
az önostorozásból
nem olyan jó a világ
hogy minden hiba okát
magamban keressem

vannak módjai az áltatásnak
vegyünk egy idealizált pillanatot
meséljük magunknak
szűrt fényel süt a nap
halljuk a zúgó csobogását
ha becsukjuk a szemünket
érezni az avarillatot

mondhatod
mindent túlfényezek
mi mást tehetnék

valami káromkodással
rövidre zárhatnám az estét
hisz annyira közönséges az egész

nem okollak
s a nagyobb baj az
minden véget ér
mire az egészből
valamit megértenél

TAVASSZAL SZOMORÚ

szerelemes dalokkal jönni elő
kimeríti a hülyeség fogalmát
ne vedd zokon
a kevéske napsütés kezdi érlelni a D-vitamint
amire nagy szüksége van a szervezetemnek
ezért ülök a keleti nyitású ablak elé
hiányzol ebből a délelőttől
telve hóvirággal az erdőaljak
napfényt szédítenek a krókuszok
és emlékszem régről
a Rákóczi útra néző iskola udvarán a kerítés mellett
már emelkednek lándzsáikon
a húsvétígérő nárciszok
s a betongyűrűk borostyánfüggönyén át

nefelejcssek kéklenek
ilyenkor nem dűnnyöghetek hiánydalt
hagyom a szokásos kórleírást is
ott a sok versemben az anamnézis
kicsit megbolondulok
ahogy nézem a rügyek tüntetését
ahogy testet ölt az orgonák szobra
így a jobb ma
bódító földszag dől az ablakon
nem is tudhatok mást akarni
csak maradni
maradni amíg lehet
hériccselel kankalinnal nárcisszal
veled

ÁTÍR FÖLLODOZ

az ébredés átír és föloldoz
szenvedek álomdarabokkal
mintha bontott ház sitt-kupacából akarnék
visszaidézni
léttelenbe tűnt családot gyerekmackóval
mosollyal a lépcsőfordulóban
kertbeli lánnyal
ahogy előrehajolva néz egy sárga virágot

az ébredés átír és föloldoz
egy kórház ahol előbb én
aztán ahogy jöttek a látogatók
már te feküdtél az ágyban
mindenütt a semmibe tűnés pusztulásnyomatai
betámasztott tört üvegajtók zárják el
az elmúlás házának parkettás báltermét

az ébredés átír és föloldoz
magyaráztad: elvesztetted a munkád
nem egyedül
de engem nem érdekeltek a többiek
mert úgy értelmezhetetlen

csak egyén külön boldogulásából épülhet
egészségesebb
vírusoknak ellenállóbb társadalom
kérdetted: *most mihez kezdjek*
mintha számítana amit mondok

nem érted
hát mi fontosabb mint azok a rohadék versek
nézz a naptárra
hiányuk mérgezi emészti el a lelket

az ébredés átír és föloldoz
ködös a reggel készülj a télre
kit fog érdekelni a piros tornacipőd

föloldoz a megíratott ébredés
ha az a sorsod
előbb-utóbb térdre kényszerülsz
versek várnak a sárga virág körül

MÁJUS MEGINT

a Borároson egy kurva héja sincs
fáj a lábam
hogyan kergetőznék
várok húsz percet tíz után
messze az otthon messze az ősz még

hazavisz a HÉV
Csepelre bezötyög az este
nem tudom milyen úton érkezik
vetem az ágyat
készülök a soros basszamegre

a *más költőkről* nincsen véleményem
iszom a magam borát
számolom
melyik villamossal kedvezőbb
a csatlakozás

a balekség régen nem vigasztal
hogyan lehetnék különb
tré voltam néhány fröccsért én is
az idő nem púderoz
majd dönt amerre dönt

nyitva az ablak
május jó akar lenni nálam
egy versben szép ha hold világít
elrejt a HÉV honnan hozott
jóéjt-puszi altatom Kosztolányit

KEDVES NYÁR

örülök hogy itt vagy
annyi bánat éri az embert
te vagy a gyümölcsös
elém gurítod a napot

apunak az ajtóban könyörögtem
hadd vihessem be a hatalmas dinnyét
de négy évem nem bírta el
néztem sírva hogy összetört

nyár
látom a hegyről a messzi Dunát
nem találok a papírdobozban
a képeslapot ezerkilencszázötvennégyből
pedig emlékszem

levágtam sarkáról a bélyeget
a nógrádverőcei tanácsháza van rajta
virágoskerttel
persze minden fekete-fehér
matatok a képek között
lobognak arcok régi nyarak

kedves nyár
jár ez a megszólítás
mindig szerettelek téged
ragyogj
rég mögéd
messzire nézek

KISUNIVERZUM

*„... elképzelted,
hogy az általunk ismert világegyetem
egy féreglyuk belsejében létezik,
ami részét képezi egy
sokkal nagyobb univerzumban helyet foglaló
fekete lyuknak.”*

hárman feküdtünk az ágyon keresztben
lábán combig húzva a ruha
fejünk egy irányba nézett
de a lánnyal
valahogy más szögből láttuk az egészet
a fehér köpenyes
a combjánál ügyködött
tudtam a katéterezés
mert vagy a csukló vagy a lágyék
nem a tű volt rettenetes
a fecskendő a kézben
de nem érződött a félelem
szinte kedélyesnek tűnt az állapot
majd vad erővel
belé nyomta a kontrasztanyagot

összerándult görcsösen
fordult az ágy
egymással szembe kerültünk
védtelen nyitott szemérmét láttuk
aztán a fájdalom elhagyta az arcát

ébredéskor mindent
a rám váróra fogtam

de miért nem te voltál
a fehér köpenyes érthető
nélküle érdektelen lenne minden
a félelem érthető
csontba marón a szerelemhiány

de miért volt ott a lányom
és miért tipor belém
hagy magamra
kérdéseimmel az álom

A SZOKÁSOS VÁSÁR

LEHETETT

mint az ötvenes évek elején
a Kerepesi úti kispiac mögött
ahol a Szörény utca megy el az iskola mellett
oda állították a ringlispílt hajóhintát
mikor közeledett a menet vége
emelkedő deszkákkal fékeztek a lengő csónakot
a Százados útról már hallottuk
a bádogtölcsérekől recsegő zenét

Balázssal mentünk
ezt megint ébrenlétben kell kikutatni
tízéves lehetett
tudatosan indultunk megkeresni az aktuális szobrot
nem időztünk sokat
kifizettem és vittük a fehér talán egyméteres figurát
határozottan emlékszem
nem volt sem angyal- sem démonutánzó

következő alkalommal
bizonyára komoly oka lehetett
Balázs egyedül hozta hóna alatt
a hevenyészetten csomagolt új szerzeményt
félakkorát mint a múltkori
a szobor feje mögött visszahajlottak a szárnyak

először azt hittem szatír
de nem is az volt az érdekes
hanem az egészet fedő barna lakk
nem mondom hogy nem tetszett
kettőezer-nyolcszázért méltányos is volt az ára
különben ötezret szántam rá
gondoltam vehetett volna jóval nagyobbat

három órakor felébredtem
a két fröccs az esti tea
aztán visszafekve próbáltam folytatni a történetet
de csak derengő képen álltak
színüket vesztett terrakotta katonák

egy lány volt velem
nem Bogár
nem Tengersizszemű
mégis természetesnek tűnt mellettem léte

később Lacival és apuval
indultunk Hódmezővásárhelyről
egy másik városba ebédelni
ittunk három üveg vörösbort
aztán vissza Vásárhelyre

mikor újra megéheztünk
autóba szálltunk
apu vezetett pedig sofőrülésem sem ült soha
de valamiért a rendőrségre mentünk
ahol magyaráztam
rég voltunk az étteremben apu alig ivott
fújassák meg vele a szondát

hét órákor harangoztak
nem érdekel gondoltam
maradok a nincsnévű mellett

át akartam ölelni de világosodott
a függöny mögött kirajzolódtak a körvonalak
nézett befelé az angyalos a mázas
az agyaghadzsereg

a lány kisimult mellőlem az ágyból
szomorú mosolyába gyűjtve
magával vitte álmaimat

A MOZGÓLÉPCSŐN ÁLLT MELLÉM

lépdeltünk fölfelé
haja vállig érő olyan semmilyen
látszott nem sokat ad magára
ruhája kékeszürke
amorf mintákkal teleszórt
kis kabátja karján két piros szegecs
felém nézett én tovább
kíváncsivá tett kit nézeget
próbálom visszaidézni arcát a félmosolyt
tizennégy-tizenöt éves lehetett
nem mentem be a munkahelyemre
hitegettem magam
csak nyolc órákor kell kezdeni
itt összekavarodott a kép
tudtam a pénz egy része a munkaruhában maradt
de másik helyre lettünk irányítva
hiába mennék oda nincs mibe átöltözök
sejtettem ez az állás is ugrik
nem lehet hogy holnap úgy teszek
mintha mi sem történt volna
vagy próbálkozom hülye kifogásokkal
csak a szorongás maradt
mit mondok este otthon

a ruhát se tudom elhozni
veszni fog a pénz
a lány már egészen mellettem állt
nem volt kétség engem nézett ki
nőtt bennem a feszültség
valamit megint rosszul csinálok
hagynom kellene
de megkérdeztem szomjas-e
bementünk valahová
sokan voltunk
rohangált az asztalok között
mondta fröccsöt inna amelyet én
sült combot ettem
kínáltam elfogadta
Ildikó jutott eszembe
mindig akkor szökött el az intézetből
mikor megbeszéltük megyünk érte

lenyelt egy ceruzahegyszívő-kést
tizenhárom volt mint Balázs
nem tudtuk elfogadni hogy menthetetlen
párszor telefonált
bementem hozzá a kórházba vittem ezt-azt
egy fiatal srácot rugdostak félhalálra
mondta az igazgatónő
börtönben ül
hiába szeretnénk
ezek képtelenek a változtatásra
ilyen öregem mit kezdhettek
mondható-e bármi
amitől igazivá lehet a mosolya
meg akartam simogatni
jó lett volna látni ahogy kifényesedik a haja
de nem volt merszem
felszálltam amint beérkezett a metró

A REND

mondtam ne tolja vissza az ágyat
ki kell söpörni a sok port
de mire visszaértem a partvissal
egy asztal állt ott
lehullott csavarok
vasalkatrészek halmaza mögötte
szét kell válogatni
nem mehet minden a szemétbe
apu csak nézte
mint matatok a partvist félretéve

nem tudom miért kezdtünk veszekedni
vagyis én emeltem meg a hangom
pedig halkszavúságát örököltem
mi a francot akar ezzel az egészszel
már nem a szobában

egy betonpadlós műhelyben álltunk
a partvis árulkodott hogy nem odavaló
apu annyit válaszolt
a problémáidat csak te oldhatod meg
és eltűnt akárha sose lett volna
én meg kerestem az ágyat
rendet akartam rakni
helyet csinálni a fehér csillagos kék pongyoládnak
de ahogy bejöttél már nem volt rajtad az arcod
kérdéztelek *láttad-e kimenni apud*
hallottad-e hogy kiabáltam
megsimogattál
sötétben máshogy terjednek a hangok
feküdj le mellém
nincsen visszaút

ÜLTETÉS

a reggeli Furon után szabadabbak a húgyutak
ennek semmi köze a ködös novemberhez
csak a vasárnap állandó
mert a három helyett immár elég hetente egyszer
vettem takarékos vécétartályt
ne engedjen le egyszerre nyolc-tíz liter vizet
mert ha naponta harmincszor
a csatornadíjjal együtt az ember sokat fizet
kicsit szaggatottabbak a vasárnapi versek
ahogy ingázok oda-vissza
de délutánra enyhül a helyzet
s csak erősítve mint mondtam
ennek semmi köze novemberhez

tegnap kaptam egy halom növényhajtást
csupa pozsgás javarészt kaktuszok
Gyuri telesített pincéjükbe a kertből
s mert beszéltünk róla rég
hozott

mentem az erkélyre
ott tartom halott virágok cserepeit
elég morbid november harmadikán
de mondtam
ültessem be mielőbb
s milyen jó lesz sebekre kenni az aloe verát

zsörtölődtem
hozhatta volna cserépben
így a macera túl nagy
de minduntalan visszazökkentett a Furon-hatás
türtőztetem magam
örülj hogy lyuk van a seggeden
dicsértessék neve az Úrnak

tegnap diófát ültettek valami prominensek
unokákról árnyékról bugyogtak
én a két filodendronomra gondoltam
s hogy mi lesz utánam az elárvult kaktuszokkal

MELLÉKHATÁS

így telik a délelőtt
vécé erkély a Word
ahogy ismerem magam
délutánra túl leszek az ültetésen
mérséklődik a vizelési kényszer
a konyhában is vacakolok
mert hiába vízajtó akármi
muszáj valamit kajálni

vasárnap van
és ez remek
délután
hülye telefonokkal
nem ébresztenek a marketingesek
talán tavaszt is álmodok
fényeset
ahol gyöngülő szívemhez
hízelkednek a kaktuszok

miután fölkeltem és újra vérezni kezdett az orrom
elfelejtettem az álomban írt verset
töprengtem hova tűnhetnek
a fészükéből kiesett gondolatok
amikre úgy emlékszünk
fontosak valamiért

természetesen a vers tökéletes volt
a vérhígítónak esett áldozatul

hogy döntsem el mi a fontos
ócskává meszesedett ereimben a rög
vagy a vers ami behúzódott a tudattalanba
és azon munkálkodik
összetapasszon parányi lemezecskéket
a soros szívrohamhoz

ÉPP CSAK MEGÉRINT ÉS MÁR SEHOL SINCS

forgolódsz
valahogy kiszakítod magad
az órára nézel
eltelt kettő a délutánból
az utolsó képsor annyira irreális
hogy távolléted a valóságtól igazolható
bár senkit nem érdekel
kiknek mesélhetnéd
eltűntek a tárgyi világból
fölüthetsz álmoskönyveket
okoskodó félelmetes-megoldást kínálókat
de ezekhez már öreg vagy
minek magyarázni félébredésben
azt a helyet már megálmodtad
azért olyan ismerős
és Kiskunlacházán nincs vulkanikus eredetű
bazaltmedencés hőforrás
mégis természetes
akár a nudista strand fövénye
a lányok ahogy a bugyijukat fel-
vagy épp levették
az foglalta le gondolataidat

bátyád hová tűnhetett
mert együtt voltak a csomagjaitok
de magadhoz vetted a nagy kétfüles táskát
azzal indultál a bazaltoshoz
emlékezve
arra kell lennie az alpesitetős háznak
tudod
a telek vége egyenesen a tóra nyílt
valaki kérdezte mit keresel
magyarázott a piros sorompóról
ami a part menti könyvtár mögött van takarásban
előtte a parkolóban szokott állni a miniszter kocsija
de emlékeztél rá te is
csak a sorompót nem tudtad hová helyezni
akkor láttad meg két ház között
az alpesi tetőt
a rokon épp elfordult a tótól
hiába kiabáltál utána
ekkor lehetett hogy az órára néztél
és eszedbe jutott összehasonlítani
a régi helyet a mostanival
illetve akkor erősödött meg benned

ez egy visszatérő álom
a kövek között kerested a táskát
miután átmásztál két kerítésen
és csodálkoztál
hogy ebben a korban milyen könnyedén
de a digitális óra piros számai visszatérítettek
derekadba nyilalt a fájás
persze nem kerítésmászás volt az oka
elfeküdted
meg ahogy élesedik a jelen
tudod a frontok s a többi nyavalya sorban
jólesett volna visszamászni a vízbe
érezted a vállad is sajog
mögötted gyúrt kockás takaró
vár a fürdőszoba
húzod a függönyt a relaxát
fél három
szerda
tizenharmadika

HÁLÓ

az éj sarkából mint a pók
nézem sehová ment
mi volt

eggyé lettem a csenddel
mesékbe szőttelek
eltüntetett a reggel

az éj sarkából nincs tovább
ősi dob eső kopog
az égen rongyos nagykabát

az éj sarkában nincs a kincsem
rozsdálló eldobott edény
üres minden

az éj sarkában nincsen álom
kiszáradt zörgő légytetem
hintázok szakadt pókfonálon

EGYRE TÖBB REGGELEMBE

TÜLEKEDNEK

az álmokra keresett magyarázatok
sokat nyom a latba a magány évtizede
a ritmussal küszködő szív magánelőadása
de racionális válaszokat álomfejtésre nem ad az elme
csak találgathatom
miért keltem fel éjjel resztelt májat készíteni
krumplival
s miért mentem vissza a szobába mondván
korán van még az evéshez

aludt a ház
elmerültem fontosnak hitt dolgaiban
ám nem hagyott nyugton a majorannás illat

az étkezőben voltak a lányok
azt hittem korábbi az idő becsapott a téli sötétség
Zselyke az asztalnál Dóri a kenyeres dobozzal
szemben ült

előrehajtott fejjel
kicsit oldalról a homlokához értem

a harmadik lábas fedelét emeltem mikor észrevettelek
mondtam hajnalban csináltam kaját
de valami másról beszéltél meg hogy miért fontos ez
az egyik edényben sült krumpli volt de nem hasáb

recés laskára vágott
visszatettem a fedőt
megint egy hülye helyzet
miért csinállok ügyet abból a vacak májból
neked volt igazad
felébredtem

néha visszaálmodom magam
általában egy télbe
takarítom a havat az anyuformájú
nemtudommilyennevű selyemcipusról

a magyarázatokkal nem jutottam semmire
talán a hűtőben lecsónak várakozó
paradicsom paprika indította az álmat

a simogatás érthető az érintéshiány miatt
minden múlt idő

mennyiszer mondtam a hidakra vigyázni kell
de ahogy néztél a lábasok fölött
tudtam élesek az aknák

hagytam a májat a hidat
nem áltattam magam semmivel

EGY HETE SINCS

hogy az álomolga verset írtam
azóta nyugtalanít
görgetem magam előtt
mint beragadt dallamot
halál törött üveg

kétezer-kettőben Faddon
elejtettem egy tükröt
eszembe jutott anyám
de annyi csak
összesöpörtem

hogy valami megváltozott
mindenki tudta
én voltam a dráma balekja

novemberben
a Khan el-Khalili bazárban gondoltam
jó lenne eltévedni
nem jönni vissza
föülünk a gépre
én megtanulom a nyelvet
de hogy a picsába írják arabul Csepelt

mentem az idegenvezető
magasba mutató keze után

leültünk a minaret előtti téren
és meghallgattuk a gépműezzint

Janiék decemberben kivágták a jegenyefát
nem tudtak ráállni az antennával az adótoronyra

valahol most nyaralnánk
július végén a legjobb huszonötödike körül
bár most ez se igaz
Alsónémedi felől villámlik
idehallatszik mélyről a dörgés

a tükörhöz annyit
fene gondolta volna
hogy ilyen halál is lehet

az Olgás-álmovers után reggel
levertem egy poharat a sarokvitrinből
hatásvadász epizódja a történetnek

anyu szerint a tükörtörés halál
a szerelemtelenség pusztulat

őrlődöm régvolt időkön
mindenütt szilánkok
temérdek üvegdarab

NEM A BÍRÓSÁGON VOLTUNK

valami bizottság-szerűnek tűnt az egész
nem volt asztal csak székek körben
nyomást éreztem a hátamban
 ahogy az Auchan-pénztárnál
 támaszkodtam a bevásárlókocsira
 alig várva hogy hazaérjek
 másnap vitt el a mentő
 az EKG szerint túl infarktuson
olyan érzés volt arra emlékeztetett

a könyvről beszéltünk
védtem az igazamat
bizonygattam a tiédet neked kellene megírni
 a bizottság tagjai nem szóltak
 figyelték mire jutunk
egy szék fölé hajolva lapoztad a kéziratot
mondtad nem egészen úgy voltak a dolgok
én csak visszaidéztelek
 semmi sincs egészen úgy

valaha fontos voltam neked
eltelt egy évtized
és meg se kérdezed
miért nem írok verseket
a kert a fák a bokrok
valami *titkos féreg foga*
lehet

mintha sírnál úgy borultál a székre
senki se szólt
zsibbadt a karom
nem szóltam én se
felmentőnek az ébredés maradt
talán szűnik ha felkelek
felejték fájást álmokat

még mondani akartam valamit neked
de nem tudtam idézni
a megíratlan verseket

MIÓTA NEM TUDOK JÁRNI RENDESEN

másra bízom a vásárlást
megért ki piacra megy
ölelés nélkül nincsen szerelem

kéliteres dunsztos üvegembé
tudom mennyi uborka kell
nem lehetnek görbék se bumszlik
takarja szeletnyi kenyér

nem egyszerű ilyen kis üveggel
az ötliteresek odalettek
hova tettem volna a panelben

tény
többet kaptam mint ami az üvegbe fér
elővettem a fedeles nagy jénait
aljára raktam a kaprot
rá a végei-vágott uborkákat
közé fokhagymacikkek
s szelet kenyérrel megkoronáztam
bár a vers lényege nem a recept
fontos tisztán látni a történetet

meleg vízzel sózva
kicsit csípje a száját
felöntöttem

az erkély keleti fekvésű
délíg süti a nap
ott tartom a régi kertből menekített
kecskelábú asztalomat
collos deszkából csináltam
mellette ültünk sokszor
a bokrok árnyalta szaletli alatt
de tíz éve télben-nyárban haszontalan
bár szenteste a szobában Jézuska arra teszi a fát
s alig kopott rajta a festék
ez már egy másik világ
arra tettem

máskor óránként nézem mint alakul a mű
emelgetem a tányért
de a pár hete még tomboló nyárban
elfelejtettem

sötét gondolatokkal
ültem a sötétített szobában
mire eszembe jutott s megnéztem
habosra forrt
ki kellett volna dobni
kellemetlen jódos szaga volt
nem segített rajta az árnyék
s bár két nap múlva hűtőbe raktam
nem mertem kínálni senkinek
elszaródott a nyárvég

hogyan lehet így befejezni verset
szeptember közepén kértem egy új adagot
de esett az erkélyre ki se tettem
hagytam az ablaknál a konyhapulton

délelőtt fölfényesedett a nap
a tetőt se kellett megemelnem
úgy üzent az illatokat
hogyan számban összefutott a nyál
a lé opálgzott
szikrákat szórt a tál
szőkészöldek voltak kívánatosak
megkóstoltam
hallottam ahogy ropog
majd úgy emlékszem
ez egy jól sikerült nyár volt
ma hűvös uborkákat álmodok

NÉHA ESTE

mikor lekapcsolom a villanyt
és sötét a lakás
behunyom a szemem
csillagos holdas már az ég
játszom a gondolattal
indulok vakon
jól tudom mi merre van
a tárgyakat tapogatom
de győz a félelem
mert minden fénytelen
s csalog

nem megyek semminek
egy asztal egy szék egy ágy csak
én is tárgy vagyok
része a lakásnak
a halványság az égből
szentjánosbogár-fény
lábam elé dől

valami ilyen lesz ha eljön
három lépés az asztalig
még öt lépés az ágy
ne nyisd ki mondom
játsszál éjszakát
hogyan nem virrad ki
játssz

MA KÉRDEZTEM AZ ORVOST

hányban fogok meghalni
szerinte van pár évnyi esélyem
de a végrendelettel legyek résen

egyik percben semmi pánik
a másikban félek
ez még az okoskodás ideje
mögöttem elverselt élet
próbálom lazára hozni a formát
nem vettem komolyan soha
miért izgatna most a voltság
elég ennyi év hogy értsem
magánvilágvégem

mindennek szabott az ára
a hajóst ki átvisz
marhára
nem érdekli a jatt
ha valamiért izgulni kell
nem emiatt

lapozzon aki unja
nem tisztítótűz miatt megyek
a krematóriumba
maradékomban a lényeg
vagyok a láng magam égek
tisztességemen csorba ne essék
mikor elrendelem az utolsó estét

MEHR LICHT

napokkal ezelőtt kiégett
egy villanykörte a konyhában a mennyezeten
nem azért hozom szóba
mintha nem lenne mellette négy másik
de Európában jó ideje hiszünk a több világosságban
Johann Wolfgang is olyan szépen kérte
amit az úr elválasztott a sötétségtől
miért az én konyhámban legyen kevesebb
negyven wattal a fényből

rég semmibe lett a szénszál a wolfram
félek elővenni a létrát
én sem az vagyok aki voltam
szédelgek remeg a térdem
de izgat a 30% spórolás a plusz 2 watt
tanulok hinni E27-ben
69.-ben vagyok
ám 70 még nem

előveszem a létrát
a kisebbet
nekivágok a három foknak
próbálgatom meg ne billenjek

helyén a lemosott bura
kapcsolom
minden klappol

nem szabad gondolni csak a jóra
nem számolgom hol leszek
mire letelik a garantált 2000 óra
állok
ámuldozok a konyhafényben
mint a harcosok a győzők
én aki kicseréltem

AMFORA

régről kiásott agyagedényeket próbálhat így összerakni
egy megszállott lelkében nem e világi restaurátor
ki maga előtt látja az amforával lépdelő leányt
érzi a gesztenyefák között susogó szellő simogatását
ahogy jön a kútról s a hegy fölött még ott a nap

ilyen lehettem délután belefeledkezve álmom
fölfejtésébe
darabok szertesét nem tudni mi mihez illik

a két érkező lovat sokaság veszi körbe
divatbemutatóra készülődik a tömeg
izgulok nehogy valaki meglökjön elessek
pedig messzire vagyok tőlük
látom a kép bal felső vége felől
jönnek a piros-sárga úthengerek
szinkronban mozog mind a hat
ahogy az endékás varieték táncoslányai
bal hátsó kereküknél egyszerre fordulva leparkolnak
a szőnyegen

közel a pulthoz ahol az előbb
nem tudok jobb szót kitalálni
egy meglehetősen fád áruházi lány

de így sem adja vissza a kiváltott ellenérzést
mert a lány szó önmagában kedves szeretnivaló
és ő nem olyan volt

amikor mondtam neki
már rég elvitték a patronos dobozt
és nem értem miért kell várnom egy órája
hogyan kifizessék

ez azért fontos mert évek óta szódásszifonom sincs
a dobozt is úgy fogtam szét ne essen mikor odaadtam
ő a széles pult másik felén állt és lehordott
ne beszéljek az arcába mert bűdös a leheletem
elképedtem hisz annyira messze voltunk egymástól
próbáltam hanyagul szám elé húzni a kezem tényleg
úgy van-e

nem éreztem semmit de annyira ideges lettem
hogy ilyet akkor se lehetne mondani ha igaz lenne
és hívja az üzletvezetőt vagy akárkit
és a patront is újra emlegettem
és van-e olyan teájuk ami nem filteres valami ceyloni
vagy indiai

azt mondta biztosan és elment
a pult is kitűnt a képből
kicsit jobbra léptem ahol négyen ültek köztük
egy költőbarát

aki minden kérdésre nagyon okos válaszokat tud adni
valami olyat mondott ők se csinálnak szódát
én meg felháborodtam hogy
baszd meg ki a faszt érdekel a szóda de elvitték
a patront
és az a hülye kis kurva is csak sérteget
a helyes kronológiában ekkor érkeztek a lovak
az áruház első emeleti nagytermébe nem tudom
hogyan
a hat úthenger is
és egész jól mutattak a zöld szőnyegpadlón
valami hideget éreztem az arcomon
nyálás volt a párna
biztosan próbálgattam a lehetemet mikor rám szólt
a lány
felültem s úgy ittam a mindig bent lévő teából
hogy visszacsapódjon a levegő a bögréből
nem volt büdösebb a megszokottnál
de a vécé után mikor mostam a kezem az arcom
a számat is kiöblítettem

leültem a géphez
itt jön a leírás a restaurátorról
az asztalon cédula
ebéd után írtam rá a költőbarát nevét
mert az ünnepi készülődésben elfelejtettem
megköszönni
az elsőbbséggel küldött könyvét
amit már olvastam mert megkaptam e-mailben
pedig örültem és valahogy mégis kiment a fejemből
azért volt a cédula
megírtam a két köszönő sort
bocsánatot kértem
rákenve mindent ünnepre memóriára
aztán nyitottam egy új dokumentumot
és próbálom összerakni az emlékcserépeket
valami elfogadható sorrend szerint

VERBŐCZY ANTAL EMLÉKEST

elit intellektuális társaság
ez járt eszemben róluk
volt nevük is két szóból állt azonos kezdőbetűkkel
de nem tudom eldönteni az *m* vagy az *f*
néhányan mintha emelvényen ültek volna
mégsem volt színház-benyomásom a képről
valakivel beszéltem
Balázs melletttem ült
csodálkoztam hogy került sor a meghívásra
de örültem Öcsinek rég járt egy ilyen este
érezni lehetett szikrákat vet az izgalom
mustárszínű kertésznadrágban érkezett
elképesztő súlytöbblettel
harminc év mit tesz
szemüveg volt rajta
nem az *üveg nélküli üres keret*
amikor hozzáléptem megölelni
láttam érzéketlen sárga az arca
megigazítottuk a székét
én állva maradtam az illendőség miatt

valaki a felső sorokból leszólt
ugye nem jobboldali ez az ember
Öcsi oda se nézett
epés választ akartam adni
visszafogtam magam
elmondtam egy háromsorosát
remélem nem hiszi hogy oldalakra gondol a költő
amikor a verset írja
innentől homályosul a kép
tágul a tér tűnnek emberek székek
valószínűtlennek érzek mindent
mint nyolc évvel Öcsi elmente után
álltam kórtermed nyitott ajtajánál
kezemben nejlonszatyrok
néztem az áthúzott ránctalan ágyat
a szemem belefáradt a torkom égett
aztán elindultam a folyosón
nyárból a télnek
télből a nyárnak

MA EZEK

egy valaha-volt film bűvölete
egy telefon a kórház felé vezető útról
egy agyonvert kutya emléke
a szerelemáldozatok
a kell-e virágot bort vinni lányos házhoz
első vizitkor dilemmája
ahol egy elszart életű anya tart erkölcsi előadást
szigorúan vallásos érzelmektől vezérelve
a filmről eszembe jut
a moziban jó lett volna megfogni a kezed
dédelgetni akár egy csillagot
a telefonról a kemoterápia
a mindent felőrlő rettegések
a kutyáról
hogyan valami romlóban volt és
nem segítettek a virágok a bokrok a szépülő kert
kitapinthatuk mind a ketten

az elsőáldozó lányról
aki fehér ruhában térdel nyolcvan éve az
imazsámolyon
s az elfeketedett kép sugallja
az úr komoly elfoglaltságai miatt
soha nem törődött csip-csup ügyekkel
a pusztulásról
hogyan hiába tűnik el minden
nem tompul a fájás nem múlik semmi
nem halványul a kutya-emlék
s bár nem érzem kezéd remegését
látom ujjaid ritmust dobolnak az üvegasztalon
dúdolsz egy dallamot

simogatom a székkarfát
ezek lesznek a zárójelentésben

HAGYD A FENÉBE

az álmok nem hazudnak
csak nem igazak
tegnap fél négykor aludtam el
a sejtek kikövetelik a rendes ellátást
nem gondolnak a gazdatestre
ültem a gép előtt
mába ért a tegnap este
nem kezdem újra
hiszen magam sem értem
mit kerestem Óbudán hol egy
újracsempézett konyhát megdicsértem
pedig leokádtam volna az
uralkodó fürdőszoba-kéket
amit nem dobtak fel a levélmintás betétek
és az a kertesház-mozaik a hátsó falon
egyszerűen röhejes volt
állt mintha a levegőben a négy színes darab
nem akartam elrontani az örömeiket
hogy giccses az egész nem is lehetne szarabb
a földes belső szobába

micsoda hülye ötlet
hisz ablaka sem volt beültettek négy tuját
lelkendezett a kertészmérnök
hozatnak asztalt úgy lesz remek
romantikus természetes
valami a torkomat kaparta
nem feleltem
hét felé járt
éreztem folyik az orrom
pár perc múlva már szólt a harang
nem akartam a reggelt
zárt ajtók redőnyök nyugtattak
maradj
de a tülekedő fényfolt
mutatta
a zsebkendőre vér folyt
meg kell alkudnom a jövő nappal
kilenc óra
nem én fogom kimondani hogy elég volt

PÁLYÁZATOT ÍRT KI A KARDIOLÓGIÁN

a holnapért alapítvány
beneveztem

nem vagyok túl optimista
mindig másé a jövő
legalább végy szelvényt
mondta a szent
ha nyerni akarsz
rajtam ne múljon
utol ne érjen a vád
ha kérni akartál
mért nem nyitottad ki a pofád

megértem sok ezer holnapot
ékesít két méternyi vágás
itt vagyok majd hetven éve
minek a rinyálás

mindent fölírok a lapra
kezdve az
anyámtól-vérátömlesztéssel-t a születésnél
a sérvműtétet
mert kiugrottam a lépcsőházablakból
mielőtt ad akta
hogy éltem boron zsíros kenyéren
volt jobb sorom
de az se volt érdem
viccelődhetnék aranyéren
de snassz már
ne kínlódjon velem az égi kasznár

még kéne egy frappáns sírverset írni
de kértem szórják szét a hamvam
tehát csak olyat érdemes
mit dúdolgathatok pormagamban

búsongjon kinek sírja van
itt röpül Ferenc sírtalan

A HARMADIK

grátisz-karácsonyra készülődök
vettem egy banya-taxit
azzal indultam piacnak
pár nap és ünnep
kedden a tüdőgondozóba mentem spriccereket

felíratni

aztán a patikában vártam a sort
mindenki pánikolt a nyitva tartások miatt
álltam a köhögők közt és nyugtattam magam
milyen mákom van hogy beoltott Ildikó influenza ellen
utána bementem egy-két boltba is
nem igazi bevásárlás
pár apró marhaság a kínaiból
amikről úgy éreztem hiányoznak a boldogsághoz
hideg volt
fáradtan érkeztem haza de valahogy azzal az érzéssel
a holnapi napon is túlleszek mert eldöntöttem
idén is lesz fenyő
bár a piac túlsó végén vannak az árusok
a múlt héten vett kerek kocsival megyek
viszek kukás zsákot amibe befér egy kis fa
s valahogy ráerősítem gumipókkal

*maradt pár darab miután eladtam az autót
halat múlt héten Zselykével vettem
ő beszélt rá a kerekestáskakocsiszörnyre
jó volt ahogy megrakodva hazahúztam*

mielőtt elértem a faárusokat
vettem maréknyi ikrát a léhez
és örültem hogy a halas szó nélkül adott
nem reklamált mást miért nem
boldog volt a lelkem
s mint első látásra lobbanó szerelem
egy kisgyereknyi fa rögtön szembe állt velem
olyan sok úgy sem lehet nem is érdekelt az ára
főlemeltem szemmel körbecirógattam
hálóba fogta az árus becsúszattuk a zsákba
s ráerősítettem a nyanya-batárra
Balázs kérdezte szilveszterkor lesz-e kocsonyája
de ha lesz halászlé szenteste
évtől kocsonya hogyan lenne
s csak pakoltam mindent a feneketlen zsákba
fület farkat orrát bőrét két mellső lábat darabokba vágva
csülköt és persze darabnyi füstölt combot nyúlját

almát krumplit tormát káposztát a vecsésiektől
s bár nehezült a kocsi nem szegült ellen nekem
gurult utánam szépen engedelmesen

egy nő megszólított
csak sejtettem kenyérre kért
adtam egy kétszázast vegyen *kenyért*
nem tört le bár jobb se lett a kedvem
az ország jobban teljesít
s ma még nem nekem kell fáznom kéregetnem

a fát a káposztát kivettem az erkélyre
begardróboztam a táskát
húsok tasakokban tisztán ahogy a rendje
besorjáltak az Electrolux-jégverembe
dél lett mire leültem a géphez

hazafelé kicsit *szúrt* a szívem
de mi az a majd hatvankilenc évhez
Jézusnak vacakabb volt
az én fájdalmam az övéhez mérve semmi sem
meg különben is a húsvét már tavasz
bár senki nem gondolt feltámadásra

addig minden csoda
a kis fekete kocsi
egy öregedő költő
fekete zsákban utazó karácsonyfája

TELEM

ma minden tervezet marad
hiába elhatározás
nem írom le
erről a zakkant januárról
szürke
hülyén bámulnak a házfalak
a massa-ég
nem sír szép havat
szakadt ingét Csepel
rossz gatyájába tűrte

ma minden marad tervezett
túlélés-stratégiámban
berúgnék
inni sem lehet
bámulok világra hánytan

süket duma így öt felé
bár nincs egész sötét még
hosszabbodók a nappalok
jobb lenne hogyha élnék
időm kopik elpereg
öt múlt
hat óra
fél hét

ÜRES CSOMAG

a csomagot
az ágy mellé teszem
az iratszekrényé lett lisztesládára
napjában többször elmegyek mellette
éjjelente látom kontúrajait
a digitális óra fényénél

miután kivisznek a szobából
bontogatjátok a papírokat
egyiket a másik után
de nem találtok semmit
bennük volt az életem

TARTALOMJEGYZÉK

Ezerkilencszázhétben	6	Szombat	66
A véceláncot	8	Trójai vírus	68
Kocsmakép	13	Egy frontmentes nap végén	70
Jelenések verse	16	Tavasszal szomorú	72
Anyu horgolt függönyei jutottak eszembe	18	Átír föloldoz	74
Nyáron betöltöttem a tizenegyet	20	Május megint	76
A kada	22	Kedves nyár	78
38-as villamos	25	Kisuniverzum	80
Álmokról, állatokról	26	A szokásos vásár lehetett	82
Analízis	28	A mozgólépcsőn állt mellém	85
Egy színjátszó kör emlékére	30	A rend	88
Rongyosleves	32	Ültetés	90
Látogatóban	34	Mellékhátás	93
Tánti	36	Épp csak megérint és már sehol sincs	94
Forradalmi vers szőlővel töltényhüvelyekkel	39	Háló	97
Sláger	42	Egyre több reggelemben tülekednek	98
Harminchárom év	44	Egy hete sincs	100
A szürke	46	Nem a bíróságon voltunk	102
Tengerhangzúgással	48	Mióta nem tudok járni rendesen	104
Kocsonya	50	Néha este	107
Kedden	52	Ma kérdeztem az orvost	108
Vízkereszt	56	Mehr Licht	110
Egy álom vázszerkezete	58	Amfora	112
Rossz éjszaka	60	Verbőczy Antal Emlékest	116
Tegnap fényképeket	62	Ma ezek	118
Ez az éjszaka kimarad a költészetből	65	Hagyd a fenébe	120
		Pályázatot írt ki a kardiológián	122
		A harmadik	124
		Telem	127
		Üres csomag	128

konyv.ligetmuhely.com